

PREDLOGI ZA OBRAVNAVO PO OGLEDU PREDSTAVE

Kaj vse še lahko poiščemo v vreči?

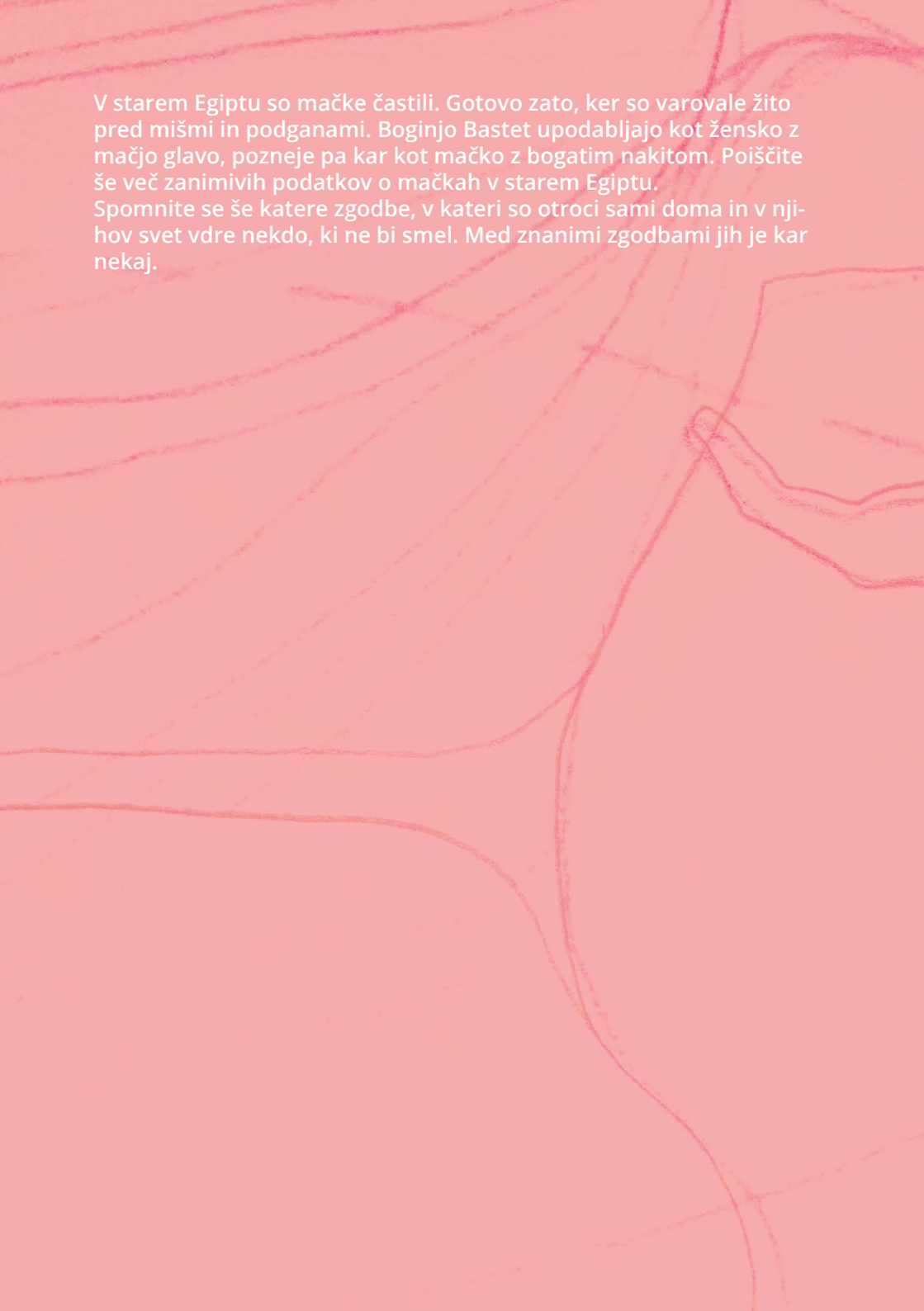
Predstava nas nagovarja s prikazovanjem dveh različnih svetov – bogatega, na videz srečnega, in revnega, ki pa je poln domišljije in toplih človeških odnosov. Danes je razkorak med obema tudi v svetu zunaj gledališča čedalje večji. Razmišljajte o tem, ali nam prav dobrine prinašajo zadovoljstvo. Kakšni so naši najlepši spomini in s čim so povezani – s stvarmi ali z ljudmi in dogodki?

Malo starejši otroci ste morda prebirali knjige, kjer prav tako nastopajo otroci, ki nimajo v izobilju materialnih dobrin. Pobrskajte med deli Roalda Dahla in našli boste eno njegovih najbolj znanih del, kjer glavni junak živi v revščini, a je nagrajen s prav posebno dogodivščino.

Maček je priljubljen pravljичni lik. Je pretkana in zvita žival. Pomislite ... Obuti maček? Spomnite se zgodbe in primerjajte oba mačka. V slovenski otroški literaturi je kar nekaj mačkonov (in tudi ena muca) našlo svoje mesto v delu Kajetana Koviča – Maček Muri. Tam ima vsak maček svoj poklic in svoj značaj. Preberite Mačka Murija in ga spoznajte.

Poiščite še knjigi Muc Mehkošapek Bine Štampe Žmavc in Tacamuca Svetlane Makarovič. Če boste našli še kakšno zanimivo literarno delo, kjer nastopajo mački in muce, bomo veseli, če nam pošljete naslov in avtorja na e-naslov: info@lg-mb.si. Še bolj pa bomo veseli, če boste sami napisali zgodbo, v kateri nastopa maček ali hrček, in nam jo boste poslali na naš spletni naslov. Vaše zgodbe bomo objavili na naši spletni strani, najboljšo pa konec šolskega leta nagradili z brezplačno vstopnico.

Kdo pa sta pretkanca, ki poskušata zvabiti s prave poti Ostržka? Domače mačke (*Felis silvestris catus*) so udomačili že pred pet tisoč leti. Velike mačke lahko renčijo, male (domače) pa samo mijavkajo, predejo in pihajo. Poiščite na spletu ali v knjigah odgovor na vprašanje: ali lahko mačka pade na hrbet?

V starem Egiptu so mačke častili. Gotovo zato, ker so varovale žito pred mišmi in podganami. Boginjo Bastet upodabljajo kot žensko z mačjo glavo, pozneje pa kar kot mačko z bogatim nakitom. Poiščite še več zanimivih podatkov o mačkah v starem Egiptu.

Spomnite se še katere zgodbe, v kateri so otroci sami doma in v njihov svet vdre nekdo, ki ne bi smel. Med znanimi zgodbami jih je kar nekaj.

PREDLOGI ZA PRIPRAVO NA OGLED PREDSTAVE

Režiserka **Tamara Kučinović** je rojena 12. novembra 1984 v Zagrebu, kjer je že od malih nog obiskovala dramski studio Zagrebškega gledališča mladih. Leta 2004, po zaključku jezikovne gimnazije v Zagrebu, se je vpisala na Umetniško akademijo v Osijeku (smer dramska igra in lutkarstvo), na kateri je – kot študentka prve generacije na tej akademiji – diplomirala leta 2008. Istega leta je svoje izobraževanje nadaljevala na Akademiji gledališke umetnosti v St. Peterburgu v razredu Nikolaya Petrovicha Naumova (smer režija lutkovnega gledališča), kjer je leta 2012 diplomirala s predstavama *Dobri zdravnik Jojbol* (Otroško gledališče Branka Mihajlevića v Osijeku) in *Kako se je veter spustil med ljudi* (Mestno gledališče lutk v Splitu). Zatem je svoje ustvarjanje nadaljevala s predstavami: *Zmrdisca* in *Zmrdek* v Lutkovnem gledališču Maribor (2012), *Grga Čvarak* v Gledališču za otroke Branka Mihaljevića v Osijeku in *Hišni duhovi* ali *nevidni recept za srečo* v Gledališču za otroke Dubrava (Zagreb) v koprodukciji z gledališko skupino Pinklec iz Čakovca. Predstava *Grga Čvarak* je bila nagrajena kot najboljša odrska priredba in na 24. SLUK-u (Srečanje hrvaških lutkarjev in lutkovnih gledališč) prejela nagrado otroške žirije za najboljšo predstavo. Od leta 2013 je zaposlena na Umetniški akademiji v Osijeku kot asistentka na oddelku dramske igre in lutkarstva.

*ŠTUDIRALA SI NA OSIJEŠKI UMETNIŠKI AKADEMII,
NATO SI IZOBRAŽEVANJE NADALJEVALA V SANKT PETERBURGU
NA LUTKOVNI REŽIJI. KAKO SI SE NAŠLA IN ZNAŠLA PRAV V
LUTKOVNI UMETNOSTI?*

Nikoli se mi ni niti sanjalo, da se bom ukvarjala z lutkovno umetnostjo. Na Akademijo v Osijeku sem se vpisala zaradi igre (pojma nisem imela, kaj je to lutkarstvo), končala pa sem jo prav zaradi lutkarstva. To je bila ljubezen na prvi pogled, odstiranje novih horizontov, nov pogled na gledališče.

*DOBRO POZNAŠ HRVAŠKI LUTKOVNI PROSTOR,
SREČALA SI SE Z RUSKIM, KI IMA IZJEMNO MOČNO TRADICIJO,
LANSKO LETO PA SI REŽIRALA TUDI V SLOVENIJI.
KAKO OCENJUJEŠ IN DOŽIVLJAŠ RAZLIČNE IZKUŠNJE?*

Razlike so velike. »Mati« Rusija je ogromna, pol sveta bi šlo vanjo. Ruska lutkovna tradicija seže v davne čase, ruski lutkovni ustvarjalci imajo benificirano delovno dobo. Rusom je kultura zelo pomembna; to je vse, kar imajo. Mislim, da težko kdo konkurira njihovi tradiciji.

Druga plat medalje je mlado evropsko lutkarstvo, ki je zanimivejše vizualno kot pa v odrski akciji. Mislim, da v Sloveniji obstaja nekakšno srečanje tradicije in novih form, kar je meni izjemno všeč. Na Hrvaškem se lutkarji še vedno iščejo.

MAČEK Z VREČO OPOTEČO JE ZELO POSEBNO IN VEČPLASTNO BESEDILO. PRED NAMI LUŠČI RAZLIČNE SVETOVE. SOOČA POLOŠČENE VRTOVE IN HIŠE BOGATIH IN Z REVŠČINO ZAZNAMOVAN DOM GLAVNIH JUNAKOV. VEZNI ČLEN JE NENAVADEN LIK MAČKA. KAKO SI NAŠLA IZHODIŠČE ZA ZGODBO IN KAKO SE JE RAZVIJALA?

Zanimiv motiv sem našla pri Dr. Seussu. Ne, ne mislite, da sem motiv našla v bolnišnici, Dr. Seuss je pisatelj. Motiv dveh otrok, ki ostaneta sama doma in odpreta vrata tujcu, je znan tudi v drugih zgodbah. Dr. Seuss je uvedel lik Mačka, ki je bil navdih za razvoj besedila. To ni zlobni volk niti lisica; Maček je trgovski potnik, ki prodaja lažno srečo. Srečo, ki je v stvareh. Zdelo se mi je, da je v današnjem komercialnem svetu, v katerem se vse vrti okrog denarja, smiselno govoriti o pasteh tega sveta in vrniti občinstvu to, kar je bistveno – male stvari in ljubezen.

TVOJA BESEDILA SO POLNA HUMORNIH TRENUTKOV, PONEKOD KAR MALO NENAVADNIH, PREDVSEM PA OMOGOČAJO VELIKO AKCIJE IN RAZGIBANO POSTAVITEV NA ODER. ALI OB PISANJU ŽE PREDVIDEVAŠ ODRSKO AKCIJO?

Svoje pisanje vedno povezujem s scenografijo in lutkami in tako imam bolj jasno predstavo o tem, kako moram zapisati besedilo, da bo zgodba jasno povedana. Odrsko akcijo nato predvidim in grem do skrajnih meja svoje domišljije (kar je pogosto več, kot je izvedljivo na odru). Ko pride prava scenografija in se moramo prilagoditi danostim na odru, svoje zamisli pogosto spreminjam.

KAKO PA TI GLEDAŠ NA VEČNO VPRAŠANJE »IMETI ALI BITI«? SE JE TO VPRAŠANJE PO NAKLJUČJU PRIKRADLO V BESEDILO MAČEK Z VREČO OPOTEČO ALI JE BILO ŽE V IZHODIŠČU PISANJA ZA LUTKOVNI ODER?

Čeprav vsi mislimo, da je odgovor na to vprašanje zelo jasen, ker nam tako narekuje morala, pa vsi živimo od denarja, vsi smo ljudje iz mesa in krvi in včasih želimo imeti več, kot imamo. Naj vrže kamen, kdor ne razmišlja tako. Zato to vprašanje ni tako preprosto, kot se zdi. Odgovor pa je samo en, in to v obliki vprašanja: Smo s svojim imetjem srečni?

*TOKRAT SE DRUGIČ SREČUJEŠ Z LUTKOVNIM
GLEDALIŠČEM MARIBOR. PRVIČ SI V ZGODBI O ZMRDICI I
N ZMRDKU NA HUMOREN IN IGRIV NAČIN RAZISKOVALA
VPRAŠANJA PRIJATELJSTVA IN LJUBEZNI. JE DELO V
RAZLIČNIH GLEDALIŠČIH MED SEBOJ PODOBNO ALI
GA ZAZNAMUJEJO POMEMBNE RAZLIKE?*

Trudim se, da je vsaka predstava drugačna, da odgovarja na drugačna vprašanja, da je likovno drugačna. Je pa nekaj, kar je pri mojem delu svojevrstna past – ne morem brez humorja, hitrega tempa in natančnosti v igri. Temu bi lahko rekla kar »moj rokopis«. Če je to dobro ali slabo, bo pokazal čas. Včasih se mi zdi, da bi tudi Hamlet v mojih rokah postal komedija.

.....

Avtorica likovne podobe, kostumografka in scenografka **Ivana Čemerikić** je rojena 18. aprila 1984 v Nišu. Leta 2003 je zaključila srednjo umetniško šolo, oddelek za oblikovanje tekstila. Leta 2009 je diplomirala na Akademiji lepih umetnosti v Beogradu, oddelek za gledališki kostum in modno oblikovanje. Od zaključka akademije aktivno sodeluje na različnih razstavah, revijah in delavnicah v Beogradu in v tujini. Deluje kot kostumografka pri filmu in v gledališču. V letu 2012 je pripravila samostojno razstavo z naslovom Vintage Porn Roses, ki je bila rezultat raziskovanja kostumografije kot konceptualne umetnosti. V istem letu je pripravila tudi razstavo z naslovom Divna izložba v Nišu in v Jugoslovanskem dramskem gledališču v Beogradu ustvarila kostumografijo za predstavo Pokojnik režiserja Igorja Vuka Torbice. Z Lutkovnim gledališčem Maribor je v letu 2012 sodelovala kot avtorica likovne podobe pri predstavi Zmrdica in Zmrdek. Živi, dela in ljubi v Beogradu.

*TVOJE DELO JE VEDNO VPETO V PROSTOR, KO
OBLIKUJEŠ OBLAČILA IN KOSTUME, PROSTORSKE
POSTAVITVE, SCENOGRAFIJE, LUTKE ...
KAKO PRISTOPAŠ K DELU, KO GRE ZA MODO,
GLEDALIŠČE, LIKOVNE POSTAVITVE ...?*

Vedno pristopam na enak način, ne glede na to, za kateri medij ustvarjam. Vedno izhajam iz sebe, a po poti se stvari zgodijo v sodelovanju oz. postanejo takšne, kot so, seveda zaradi prostora in časa, zaradi sodelavcev, namena ... Naj gre za modo, prostorsko postavitve ali za gledališče ... moje stvaritve morajo biti v kontekstu. Nikoli ni nič samo sebi namen in ne obstaja samo zase. Tudi če naredim nekaj kot

samozadostno, bo gledalec to gledal v nekem prostoru in času in bo tako delovalo tudi skozi percepcijo tistega, ki stoji na drugi strani.

*JE SODELOVANJE Z REŽISERJEM PRILOŽNOST ZA
KONSTRUKTIVNO ROJEVANJE ZAMISLI ALI GA VIDIŠ
TUDI KOT OMEJEVANJE TVOJIH LIKOVNIH ZAMISLI?*

Zame je to predvsem priložnost za konstruktivno sodelovanje. Ustvarjamo isto zgodbo, četudi se lotevamo stvari z različnih zornih kotov. Pri soočanju idej se običajno rojevajo še nove in nove rešitve, likovnik in režiser lahko zelo ustvarjalno podpirata drug drugega.

*V LUTKOVNEM GLEDALIŠČU MARIBOR SI ŽE USTVARJALA
PRAV Z REŽISERKO TAMARO KUČINOVIĆ. KAKO SE
RAZLIKUJETA IZKUŠNJI OB PREDSTAVI ZMRDICA IN ZMRDEK
IN MAČEK Z VREČO OPOTEČO?*

Zmrdica in Zmrdek je bil manjši projekt – mali oder z manjšo scenografijo, dva igralca, dve lutki ... Zame je bila to kljub vsemu izjemno dragocena in ljuba izkušnja. Maček z vrečo opotečo je večji projekt v vseh pogledih. Pa ne gre samo za več dela in več razmislekov, veliko več je tudi usklajevanje različnih zamisli. Tako je delo veliko bolj zahtevno, a vseeno prav zaradi velikosti res profesionalni izziv. Ko sem prebirala besedilo, mi je bilo jasno, da moramo ustvariti dva različna svetova. Po eni strani je treba poudariti razlike med obema, vseeno pa ju moramo slogovno poenotiti. Tako smo šli v stilizacijo, rahlo smo karikirali, da bodo gledalci lahko razbrali osnovno sporočilo, ki je pravzaprav zelo resno – imeti/ne imeti materialne dobrine in imeti/ne imeti pravo srečo, veselje, spomine